ఇంతే సంగతులు

పాలకోడేటి సత్యనారాయణ రావు

అయిదింటికి అయిదునిమిషాల ముందుగానే ఫైళ్ళన్నీ కట్టకట్టి, పైనపెట్టి, బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి, రోజంతాచేసిన వెధవ పనివల్ల చేతులకంటిన పాపం కడుక్కొని, బయటకు అడుగుపెట్టాను ఆఫీసులోంచి. ఇంటికెళ్ళి ఏం చేయాలి ?– ఏమీతోచదు. సుభద్ర వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళిపోయాక నాకున్నదంతా ఖాళీ సైమే. ఇంతకు పూర్వమో...

ఆ రోజులు మళ్ళీరావు.

ఈసారి సుభద్ర ఒంటరిగా రాదు. మా ఇద్దరిమధ్యకూ ఒకపిల్లనో, పిల్లవాణ్ణో పట్టుకొస్తుంది. కొంపదీసి ఇద్దర్నీ పట్టుకొస్తే హతోస్మి !!

సినిమాకు వెడదామనిపించింది కానీ దానికైనా ఇంకా చాలా టైముంది. ఒంటరితనం భరించలేనిదయింది. జంట ఇంట్లో లేకపోయినా ఇంటికే వెళ్ళాల్సి వస్తోంది.

ఇల్లు తాళంతీసి లోపలికి వెడుతోంటే పోస్ట్‌మాన్ పారేసిన ఉత్తరాలు కనిపించాయి. ఒకటి సుభద్ర రాసింది— కులాసాయేట. ఇంకా 'ఆ' సూచనలేవీ లేవుట. టెలిగ్రాం రాగానే బయల్దేరి రాకపోతే ఒట్టంది. హోటల్‌కూడు పడకపోతే ఇంట్లోనే 'ఇంత' వండుకోమంది. మరేమీ పర్వాలేదుట. నా కెందుకో మనసంతా ఆనందంతో నిండిపోయింది.

రెండోది శుభలేఖ——విప్పాను.

—వీర్రాజు పెళ్ళి !!

—ఆశ్చర్యపోయాను. వధువుపేరు కరుణ. అంటే శకుంతల కాదన్నమాట!!

వీర్రాజు పెళ్ళంటే చాల సంతోషించాల్సిన విషయం. నిజమే !

కానీ ఈవేళ నా మనసులో సంతోషం లేనేలేదు. సుభద్రరాసిన ఉత్తరం చదివాక నాలో చెలరేగిన ఆనందంకూడ ఈ క్షణంలో నాలో లేనేలేదు.

కారణం ?—

వధువు శకుంతల కాకపోవటమే !!

వీర్రాజు ఉత్త రాస్కెల్—ఇడియట్!!

* * *

'ఈవిడపేరు శకుంతలరా !' అన్నాడు వీర్రాజు, నేను ఆవేళ అసెంబ్లీదగ్గర చెట్లకింద బస్సుకోసం వెయిట్ చేస్తోంటే. ఓ జంటవస్తోంటే, అందులో ఒకరు వీర్రాజు అని గుర్తించి పిలిచాక, ఆ రెండో వ్యక్తిని పరిచయంచేస్తూ వీర్రాజు చెప్పిన పరిచయ వాక్యాలవి.

శకుంతలకేసి చూశాను——మనిషి ఆకర్షణీయంగానేఉంది. మరీ కొట్టవచ్చేటట్లు కనిపిస్తోంది ఆమెలోని ఆ నిరాడంబరత్వం. చాలాసేపు ఆమెను చూడాలనిపించినా అలా ఆమెను చూస్తే బాగుండదని తల తిప్పుకొన్నాను. నెమ్మదిగా అడిగాను వీర్రాజును– 'ఈ మధ్య కనబడ్డంలేదేంరా ?'

నవ్వాడు—ఆ నవ్వులో వీర్రాజు చెప్పబోతున్న అబద్ధపు అంచులు కనబడుతూనేఉన్నాయి. "కొంచెం బిజీగ ఉండి......"

వీర్రాజు చెప్పని మిగతాదంతా నాకర్థమయింది. నవ్వాను.

శకుంతల ఇబ్బందిగా కదిలింది. అదీ నాకర్థమయింది. వాళ్ళను ఆ బాధనుండి రక్షిస్తూ అన్నాను––"అదివారం రండిరా ఇంటికి ! మీరుకూడా రండి–––" అన్నాను శకుంతలకేసి చూస్తూ, ఆహ్వానిస్తూ.

ఇద్దరూ వస్తామనే అన్నారు.

–కాని రాలేదు. ఆదివారం మామూలుగ లేటుగా లేచేవాడిని ఆవేళ కొంచెంతొందరగా లేచి, ఇల్లంతాశుభ్రంగ తుడిపించి. ఇంటికి కొత్తఅందాలు తేవడానికి ప్రయత్నించి వాళ్ళకోసం రెండింటిదాక పడిగాపులు పడ్డ నాకు ఆశాభంగమే కలిగింది.

ఆ రోజు సాయంత్రమే నాలుగింటికి మళ్ళీ అసెంబ్లీదగ్గరే వాళ్ళు నాకు తారసపడేసరికి ఒళ్ళు మండిపోయింది. ఇద్దర్నీ కలిపి దులిపేద్దామనుకున్నాను. కానీ, ఈ వేళ వాణ్ణి దులిపేస్తే, 'ఓ ఆడదాని ముందు అలా ఇన్సల్ట్ చేయటం ఏమైనా బాగుందిరా ?' అని అడుగుతాడు రేపు. అపుడు సమాధానంఇవ్వడం అంత తేలికయినపనికాదు. అందుకే ఊరుకొన్నాను.

"సారీరా, బ్రహ్మచారిగాడివి, నీకిబ్బంది ఎందుకని......"

"అదేమిట్రా ? బ్రహ్మచర్యం వదిలేసి......

"అదే, నాతిగల బ్రహ్మచర్యం..." అంటున్నాడు వీర్రాజు. ఇంతలోనే శకుంతల అంది: 'నేనే వద్దన్నానండీ !–'

ఆడదానిమాట, అందులోనూ అలాటి సమయంలో ఎంత పవర్ ఫుల్ని అయినదో నాకు తెలీందిగాదు. శకుంతల మాట వీర్రాజు పాటించడంలో తప్పేమీ కనిపించటంలేదు నాకు.

'హోనీంతి, ఈవేళకు క్షమిం చేయండి......' అంది శకుంతల మళ్లీ.

ఆవిడ అంతగా అడుగుతోంటే మరీ ముఖం మాడ్చుకొని ఉంటే బాగుండదని చిన్న చిరునవ్వు పెదవులమీదకు తెచ్చుకొన్నాను.

'బతికొంచాబాబూ! పద, కామత్‌కు వెళ్ళి కొంచెం ఉపాహారం...' వీర్రాజు అన్నాడు.

ముగ్గురం కదిలాము. కామత్‌లో అడుగుపెట్టీపెట్టగానే శకుంతల గతుక్కుమంది—వీర్రాజు నవ్వుతూ అన్నాడు–'మీ బ్రదరని చెప్పు–'

నాకర్థంకాలేదు. ఎవరు ఎవరికి బ్రదరో! అడిగాను. అక్కడ కనిపించింది శకుంతల వాళ్ళ ఆఫీసరు. అదీసంగతి.

మొత్తానికి ఆ దెబ్బతో నేను శకుంతలకు అన్నయ్యనై పోయాను. ఇద్దరి మధ్య అనుబంధంకూడ అలానే పెరుగుతూ వచ్చింది. వీర్రాజుకి కూడ మా ఇద్దరి అనుబంధం అభ్యంతరకరం కాలేదు.

ఆర్నెల్లతర్వాత అనుకొంటాన్నేను– ఒకరోజున నేను ఆఫీసులో పనిచేసుకొంటునప్పుడు నా కొలీగ్ చెప్పాడు– నా కోసం ఎవరో వచ్చారని! ఎవరై ఉంటారా అనే ఆలోచనలతో బయట కొచ్చేసరికి అక్కడున్నది శకుంతల! ఆమె చాలా ఆందోళనగా ఉన్నట్లుంది. ఆమె మనసులోని బాధ ఏదోగానీ ముఖంమీదకూడా కనిపిస్తోనే ఉంది. పలకరింపుగా నవ్వి దగ్గరకెళ్లాను—

'మాడన్నయ్యా — సెలవు పెట్టి రాగలవా ?'—

రాలేనని అనలేకపోయాను. శకుంతలను అక్కడే ఉండమనిచెప్పి, సెక్షన్‌లోకి వెళ్ళి సెలవుపెట్టివచ్చాను ఎందుకింత ఆత్రుతపడుతోంది ? ఏమై ఉంటుంది ?—బహుశా వీర్రాజుతో ఏదో గొడవ...

—ఉహూఁ, అయి ఉండదు. కేవలం గొడవే అయితే ఇంత ఆత్రుత అనవసరం,

దగ్గరే ఉన్న హోటల్లోకి తీసుకెళ్లాను. ఫామిలీరూంలో కూర్చుని కాఫీతాగాక అడిగాను— 'చెప్పు, ఏమయింది ?—'

హేండ్‌బాగ్‌లోంచి ఉత్తరం తీసి అందించింది. చింపి చదివాను—

"శకుంతలగారికి–

ఇది చివరి ఉత్తరం.

ఎందుకో మీకంతా అర్థమయే ఉండాలి, వీర్రాజు."

శకుంతలకు అర్థమయిందో లేదో గానీ నాకయితే అర్థంకాలేదు. ఉత్తరం

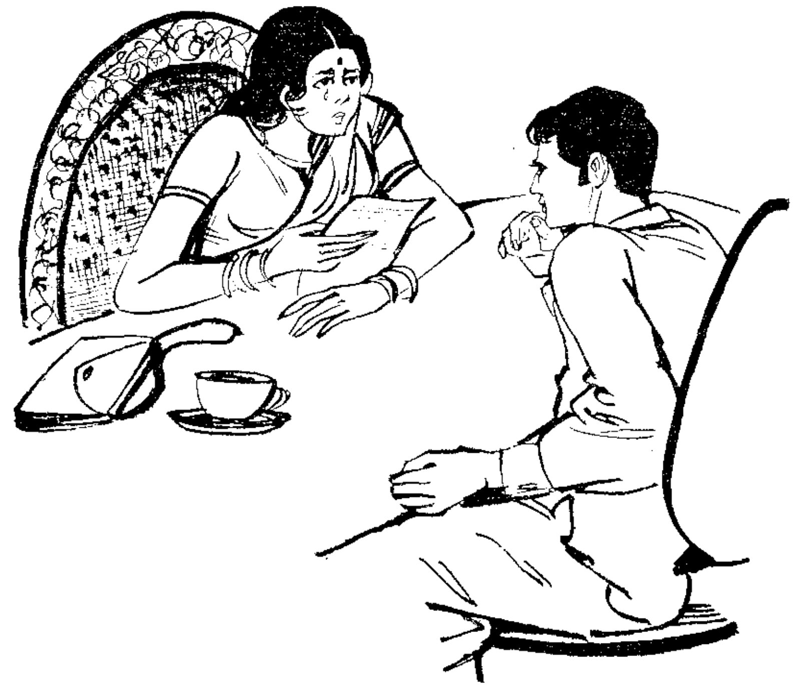

మడతపెట్టి అందిస్తూ అడిగాను—"ఏమిటిదంతా ?–"

"అర్థంకాలేదా?–" అంది శకుంతల నాకేసి అనుమానంగా చూస్తూ.

కాలేదన్నట్లుగా తలఊపాను.

"ఆత్మహత్య చేసుకొన్నాడు–" శకుంతల కంఠంలో జీర కనిపిస్తోంది.

ఆశ్చర్యపోయాను నేను – అంతే కాదు. నాకు ఇలాటివి అంటే ఒళ్ళుమంట. రాసినదొకటైతే, అర్థంచేసుకొనేది మరొకటి! దీనివల్ల మనసుల్లో తుఫానులు చెలరేగుతాయంటే చెలరేగవూ మరి?– అయినా శకుంతల చెబుతున్నది నిజమే నేమో!

పోస్టువాళ్ళువేసిన ముద్రచూశాను. నిన్న పోస్టుచేయబడ్డ ఉత్తరం ఇది. ఈ వేళే డెలివరీ అయింది. మరి ఈవేళ వీర్రాజు ఆఫీసుకు వచ్చాడో లేదో... అడిగాను.

రాలేదన్నట్లు తలఊపింది శకుంతల.

"సెలవా?–"

అదీకాదండి. అసలే ఆఫీసుకు రాలేదు. నిన్నా, ఈవేళాకూడా!!

–నేనూ కొంతభయపడ్డాను. శకుంతల అనేది నిజమేనేమో – ఖర్మ!– ఒకవేళ అది నిజమేఅయితే, శకుంతలకిప్పుడు ధైర్యంచెప్పాల్సిన అవశ్యకత ఎంతైనా ఉంది.

"అయితే ఓపనిచేద్దాం!_పద, వాళ్ళింటికి వెడదాం!___"

శకుంతల ఆశ్చర్యపోతూ అంది___ "వాళ్ళింటికా?, ఇద్దరమూనా?_"

"ఔను, ఇద్దరమూ వెడదాం_"

క్షణం ఆగి అంది శకుంతల. "నేను రాలేను."

"అదేం?_" అడిగాను నేను శకుంతలను. శకుంతల ఏదో దాస్తోంది. అది మాత్రం నిజం. ఆ దాచేదేదోకూడ చాల పెద్దవిషయమే అయిఉండాలి. బహుశా అదే వీర్రాజు చావుకు కారణం అయిందేమో...?

నెమ్మదిగా అడిగాను శకుంతలను, "ఒకటడుగుతా, నిజం చెప్పు. గొడవేమైనా జరిగిందా?"

"శకుంతల ఒకసారి తలెత్తి చూసింది. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండుకొని ఉన్నాయి. అదే ప్రశ్న ఇంకోసారి అడిగానంటే శకుంతల ఏడవటమనేది స్పష్టం. కానీ అడగక తప్పదు. శకుంతలను అడిగి, ఆగొడవ తెలుసుకోనిదే నేను వీర్రాజు ఇంటికి వెడితే అక్కడ ఏమవుతుందో ఏమో...

ఉహూ, కాదు నేను వెళ్ళితీరాలంటే తెలుసుకొని తీరాలి___తప్పదు!!

"శకుంతలా, చెప్పవేం? గొడవేమైనా జరిగిందా?"

క్షణం ఆగి అంది శకుంతల "దాన్ని గొడవని అనుకోను నేను_"

నాకంతా అర్థమయిపోయింది. నెమ్మదిగా అడిగాను_ "పోనీ గొడవ కాదు, కానీ జరిగినదేమిటో చెబితే..."

బహుశా శకుంతలకు ఆ సంగతి చెప్పడం ఇష్టంలేనట్లుంది. ఆ ప్రశ్నకు జవాబు ఇవ్వకుండా అంది. "ఇంతకూ వీర్రాజు ఇంటికి వెళ్ళటం అనేది ఉందో లేదో చెబితే, నేవెళతాను_" ఆకంఠంలో కొంత కాఠిన్యత ఉన్నమాట నిజం

నాకు ఆమె ప్రవర్తన చాలా వింతగా తోచింది. తను చేసింది నాకయితే చెప్పదు. కానీ ఆ చేసిందానికి జరిగిన పరిణామానికి నేను ఆమెకు కొంత సమాధానం చెప్పాలి. సింపతీ పంచాలి_ వింత ప్రవర్తన! వింత ప్రవర్తన అనొచ్చునో అనకూడదోగానీ తెలివి తక్కువతనమనిమాత్రం అనొచ్చు. బహుశా ఇలాంటి మొండిప్రవర్తనే ఏదో దీనికి దారితీసిఉంటుంది ఒకవేళ అదే అయితే చాల ఘోరమైన సంగతి ఇది.

ఆమె పట్టుదలతో సమంగా నేనూ పట్టుదలవహిస్తే ఇంకేముంది? ఇద్దరిలో ఎవరో ఒకరు కొంత విచక్షణా జ్ఞానంతో ఉండాలి. లేకపోతే అతడు అనండి, ఆ అనుబంధం అనండి, అది తెగిపోతుంది.

అందుకే నెమ్మదిగా అన్నాను_"పోనీ నేవెడతాననే అనుకో. కానీ అక్కడ పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో ఏమో!___"

"నాకూ అదే భయంగాఉంది... ఎలా ఉన్నాసరే, వెళ్ళాలిగదా!___"

"వెళ్ళాలిగదా అంటే వెళ్ళాలిమరి_"

"అయితే ఇంకేమీ వద్దు. వెళ్ళిరా! నాకోసం, ప్లీజ్_"

ఇద్దరమూ బయటికొచ్చేశాము. శకుంతలను తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళమని చెప్పి బయలుదేరాను నేను వీర్రాజు ఇంటికి, ఉత్తరంతోసహా.

నేను వీర్రాజు ఇంట్లోకి వెళ్ళేసరికి_ నేను ఆశించినట్లు ఏడుపులు లేవు, పెడబొబ్బలులేవు_అసలు ఆ ఇంటిలో కాదుగదా, ఆ పరిసరాల్లోకే చావు తొంగిచూసినట్లులేదు. ఇల్లంతా చాల నిశ్శబ్దంగా ఉంది. తలుపు తట్టీతట్టగానే వీర్రాజు వదినెగారు వచ్చి తలుపుతీశారు. "వీర్రాజు ఉన్నాడా" అని అడిగితే అతనుండేగది చూపించారు. నెమ్మదిగా వెళ్ళాను.

లోపల వీర్రాజు మంచంమీద బోర్లా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు. ఆ గది తుడిచి ఎంతకాలమైందోగానీ దాదాపొక యాభై సిగరెట్టుపీకలున్నాయి, మంచం చుట్టూరా. ఆ సిగరెట్లు చూస్తుంటేనే ఆ సిగరెట్లు కాల్చినవ్యక్తి చాల బాధపడ్డట్లు, మానసికమైన రోగంలో ఉన్నట్లూ తెలుస్తుంది.

ఒక్కటిమాత్రం నిజం ___ వీర్రాజు చావలేదు!!

అంటే చావబోయి చావలేదా? లేకపోతే అసలు చావనేలేదా? తెలీదు.

మంచంమీద కొంచెం చోటుచూసుకొని కూర్చుని నెమ్మదిగా వీర్రాజును తట్టి పిలిచాను. "రాజూ...రే, రాజూ!___"

వీర్రాజు కదిలాడు. రెండోసారి తట్టేసరికి లేచాడు___ "నువ్వా? ఎవరా అనుకున్నాను!"

నాకు నవ్వొచ్చింది. ఎవరో అనుకున్నాడట! ఎవరో అని అనుకోవటమేంఖర్మ. శకుంతల అనుకున్నారా అనలేకగానీ!!

"ఏమిటి సంగతులు?_" అన్నాడు వీర్రాజు సిగరెట్టుపెట్టె అందుకొంటూ.

"ఏమున్నాయి, నువ్వు చెప్పు దీనికి అర్థం ఏమిటో?_" అంటూ శకుంతలకు వాడు రాసిన ఉత్తరం అందించాను.

వాడు ఆ ఉత్తరం అందుకోలేదు_ నవ్వుతూ అన్నాడు_"గుడ్! కథ అనుకొన్నట్లే జరుగుతున్నదన్నమాట. గుడ్! నీదగ్గర కెప్పుడొచ్చింది?_"

వాడి నవ్వుకు నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. "నీకేమో నవ్వులాటగాఉంది, గానీ అవతలవాళ్ళ పరిస్థితి ఊహించగలిగే వాడివైతే, ఇలాటి వేషాలు వెయ్యలేవు, తెలుసా?___"

"ఏమిట్రా అవతలవాళ్ళ పరిస్థితి? నేనది ఊహించలేదనుకోను."

క్షణం ఆగి అడిగాను_ "అయితే ఏమిటి ఈ ఉత్తరానికి అర్థం?"

సిగరెట్టు పొగను రింగులురింగులుగా వదులుతూ, విలాసంగ అన్నాడు వీర్రాజు — "నిజం చెప్పాలంటే ఆ ఉత్తరం ఒక ప్రశ్న. శకుంతలకు ఒక పరీక్ష__"

"శీల పరీక్షా?__"

నవ్వాడు వీర్రాజు, గట్టిగా! "మంచి పేరు పెట్టావు. శీలపరీక్షే అది! కాదనను!__"

ఇది యుగయుగాలుగా జీర్ణించుకుని పోయిన వగలక్షణం. శీల పరీక్షట! శీల పరీక్ష!! వీర్రాజుకున్న శీలం ఏమిటో నాకు తెలీందిగాదు. ఆ గాడిదకు శీలపరీక్ష పెట్టేహక్కు.. .. నాన్సెన్స్ _ నాకు బలే కోపంగా ఉంది. లేస్తూ అన్నాను_"నేను వెడుతున్నాను__"

"అదేమిట్రా? కారణాలు అడగకుండానే వెడతానంటావేం?_"

"కారణాలు నాకనవసరం_"

"కానీ చెప్పటం నాకు అవసరం. నేను అడిగినా అడగకపోయినా, నువ్వు మళ్ళీ శకుంతల దగ్గరకు వెళ్ళి తీరతావు. అలాటి పరిస్థితిలో, కారణాలు నువ్వు తెలుసుకొని తీరాలి!_"

కారణాలు వినాలనే కుతూహలం నాకు లేకపోలేదు. అందుకే అయిష్టతను ప్రదర్శిస్తున్నట్లుగ అన్నాను_ "త్వరగ చెప్పి ఏడు!!_"

"అలా అన్నావ్ బాగుంది! ఒరే, ఒకటడుగుతా జవాబు చెప్పు. రెండు హృదయాలు ఒకటవ్వాలంటే ముఖ్యంగా కావల్సింది ఏమిటి?"

"ఇది నాకు పరీక్షా?_ఇలాటి చచ్చు ప్రశ్నలు నన్నడగకు. ప్రశ్నా, జవాబూ రెండూ నువ్వే చెప్పు__" అన్నాను చిరాకు ప్రదర్శిస్తూ.

"సరే నేనే చెబుతాను. ముఖ్యంగా కావాల్సింది నమ్మకం! మా ఇద్దరిలోనూ అది దాదాపు కొరవడినట్లే. ఇద్దరిలో అనడంకన్నా శకుంతలలోనే అనడం అక్షరాలా రైటు."

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు_"

"మొన్న అంటే ఐదురోజుల క్రితం నేనూ శాంతా సినిమాకు వెళ్ళాంరా!_"

"శాంతెవరు;"

"అలా అడిగితుంటే బాగుండేది. కానీ శకుంతల ఎలా అడిగిందో తెలుసా?_ "కొత్త పిట్ట ఎవరు?" అని అడిగింది. నాకు ఒళ్ళుమండింది. శాంత నాకు చిన్నప్పుడు ఎప్పుడో క్లాస్‌మేట్. ఈ ఊరికివచ్చిందిట ఏదో ఇంటర్వ్యూకి. సినిమాకు వెడుతోంటే నన్ను గుర్తుపట్టింది. సరదాగా సినిమాకు వెళ్ళొద్దాం రా అంటే వెళ్ళాను. ఇదయ్యా నేను చేసిన క్షమించరాని నేరం_".

"నిజంగా ఇంతే జరిగిందా?"

"జరిగింది ఇదే! కానీ శకుంతలకు ఇది గొప్పనేరంగా కనిపించింది. నువ్వు

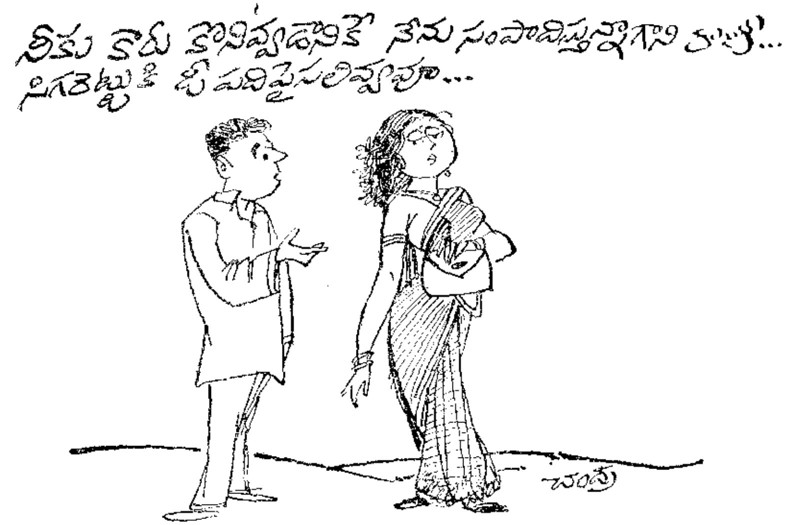

నా డియరెస్టు ఫ్రెండ్ విగనా! నీతో నిజం చెబుతా!_ "సినిమా బాగుందా" అని అడిగిందిరా ముందు. "బాగానే ఉందన్నా. శకుంతల ఏమందో తెలుసా?_ "జానే, పక్కనే శాంత ఉందన్నావుగా! హీరోయిన్ పక్కనే ఉంటే హీరోకి సినిమా ఎందుకు బాగుండదూ?" అంది. నేను నవ్వేశాను__ శకుంతల నవ్వలేదు. కళ్ళు ఇంతలు చేసుకొంటూ ఏమందో తెలుసా?_ "ఇలా అయితే జన్మలో నీ ముఖం నాకు చూపించకు. నీ వ్యక్తిత్వం తెలిసింది. నువ్వు జదొంగవు. నువ్వొక సైల్ ని_" ఇంకేమంటాను? నెమ్మదిగా అన్నాను నేను__"పోనీలే అలా అయితే! బతికుంటే నా ముఖం నీకు కనబడే తీరుతుంది. అయినా సరే నా ముఖం నీకు కనిపించనివ్వను _ సరేనా!" అంటూ బయటకొచ్చాను నేను _ మనిషికి _ ముఖ్యంగా ఆడదానికి ఇంత పొగరు కూడదు. ఎంత వాడు చెప్పేది వినాలి అనేది నా ధర్మం. వినకు నా ఇష్టం అంటే నీ ఇష్టం. పోయి గంగలో దిగు నువ్వు దిగకపోతే నేను దిగుతాను. ఇంతే రాయాలనుకొన్నాను. ఇంత రాయటం దండగని రెండు ముక్కలే రాశాను... ఇంతే సంగతులు రా!_" అన్నాడు వీర్రాజు.

నాకు నవ్వొచ్చింది చిన్న బుసబుసలు. కానీ చిలికి చిలికి గాలివాన అవుతుందా!

"ఈమాత్రానికే ఉత్తరం రాయలేరా?—"

"ఉత్తరం రాయటానికి కారణం లేకపోలేదు. ఈ ఉత్తరం చదివాకనైనా నా దగ్గరకు రావాలిగదా? రాలేదు—అంటే ఏమిటో తెలుసా? ఆ మనిషికి ఇంకా ఆ పొర విడలేదని అర్థం."

"కానీ శకుంతల నువ్వు చచ్చిపోయావని అనుకొంటోంది రా!—"

"అలా అనుకున్నా సరే, తను రావాలి. రాలేదు...అయినా నేను అలాగ రాయలేదు. తనలా అర్థంచేసుకొంటే ఆ బాధ్యత నాదిగాదు—"

నాకు ఇది తమాషాగా ఉంది, ప్రణయ కలహం! అంతే!!

ఇలాటి వాటిల్లో జోక్యం కలిగించుకోకుండా ఉంటే మంచిది అనిపించింది, నాకు ఆ క్షణంలో.

ఆ తర్వాత జోక్యం కలిగించుకోలేదు కూడాను!!— వారంరోజుల తర్వాత నాకు బెజవాడకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిపోయింది. ఒకసారి శకుంతలవాళ్ళ ఇంటికి వెడితే శకుంతలవాళ్ళ ఇల్లు తాళంవేసి ఉంది. వీర్రాజు ఇంట్లో లేడు.

నేను బెజవాడకు వచ్చేశాను.

* * *

ఆ తర్వాత ఇన్నాళ్ళకు ఈ శుభలేఖ.

వెళ్ళాలని లేకపోయినా వెళ్ళాను— నాకోసం వేచిఉండేవాళ్ళు ఎవరూ లేరనిపించినా! నా రాక కోరేవాళ్ళు లేరనిపించినా!!

కానీ అక్కడ నాకోసం కాచుకున్నది ఇద్దరున్నారు—ఒకరు శకుంతల. మరొకరు వీర్రాజు!!

శకుంతల అక్కడ పెళ్ళిపీటలమీద ఉండాల్సిన వ్యక్తి. పెళ్ళికి ఆధిపత్యం వహిస్తోంది. నవ్వొచ్చింది. ఆ తర్వాత బాధ కలిగింది. శకుంతలను అడగాలి, అసలు ఏం జరిగిందో!—

పెళ్ళయిపోయాక శకుంతల తనంతట తానే నా దగ్గర చేరింది— "ఏమిటన్నయ్యా. ఏమిటి సంగతులు" అంటూ.

మొదట నవ్వాను— ఆ తర్వాత అడిగాను— "కథ చెప్పాల్సింది నువ్వు. అసలేం జరిగిందో?"

"పారిపోయిన పెద్దమనిషివి నువ్వు. నీకు చెప్పాలిగదూ!—"

నాకు తల కొట్టేసినంతపనయింది — "అదిగాదు..."

"పీ సంజాయిషీ వద్దులే. నీ పరిస్థితి నేనర్థం చేసుకోగలను."

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు..." అని అడిగాను నేను, ఇతిహాసరా బాబూ అనుకొంటూ.

"అబద్ధమనుకోకు— ఆ రోజు నువ్వు రాకపోయేసరికి వీర్రాజు నిజంగానే చచ్చిపోయాడనుకున్నాను నేను. వీర్రాజు తప్పులేదనే అనిపించినా, అతన్ని ఆపరిస్థితికి తోసింది నేనే! అందుకే నాకూ చద్దామనిపించింది. కానీ [illegible] పోయాను. పొద్దుటల్లో [illegible] వాడు. వీర్రాజు నా [illegible] డప్పుడు. నేను [illegible] ముందు చూసింది వీర్రాజు [illegible] అనుకొన్నా. [illegible] కాలేము అని అనిపించింది [illegible] లేదనుకొన్నాను. వీర్రాజు [illegible] గురించి [illegible] తెలీదు. [illegible] నాతో [illegible] నీకు [illegible], అంతవరకు నాకు [illegible] చేశాడు. [illegible] ఆకలి [illegible] లాగే నేనూ ఉత్తరం రాశాను [illegible] 'నీకూ నాకూ [illegible]' [illegible] పెళ్ళి నాకు ఇష్టంలేదు. [illegible] తుడు" అని—అంతేసంగతులు—" [illegible] తల చెప్పటం అయింది.

నాకున్న ముఖ్యమైన ప్రశ్న [illegible] మనిపించింది— "ఇంతకీ [illegible] ఉడగనా?—"

"అడగు—"

"మొదటిసారి సినిమాకు పెళ్ళి [illegible] నువ్వు వీర్రాజు [illegible]?—"

శకుంతల పకపకా నవ్వింది—నేను మళ్ళీ అడిగాను— "చెప్పవేం?—"

"ఏంచెప్పను?— కొన్ని ప్రశ్నలే ఉంటాయి. ఆ ప్రశ్నకు నీ [illegible] జవాబు ఊహించుకోవచ్చు— [illegible] ఇదీ అంతే—"

నాకు కొంత అర్థమైంది. కానీ మళ్ళీ అడిగాను— "సరిగా చెప్పు!—"

"సరిగా చెప్పాలంటే... నువ్వు [illegible] పూలేవి!—" అంది శకుంతల.

నాకు [illegible] అర్థమైపోయింది. వీర్రాజును శకుంతల పెళ్ళిచేసుకోవాల్సిన అవసరం కనిపించలేదు నాకు!!